

In de rechte sporen

Preek over Psalm 23:3

Te lezen: Psalm 23
Rouwdienst br. Joh. Martinus Faber
Utrecht-Noord, 29 juni 1995

Beste zuster Faber,
Leonie en Kees,
Ria,
Lucie en Frans,
Jos en Lia,
Louis en José,

Als je 95 jaar bent geworden heb je een hele weg in het leven achter je. Dan heb je heel wat om op terug te kijken.

Zr. Faber, u vertelde dat verleden week uw man uw hand pakte en zei: 'We hebben het goed gehad, we hebben vijf kinderen gekregen, verleden jaar waren we zestig jaar getrouwd'.

Dat is heel rijk als je dat op je 95^e kunt zeggen, terugkijkend op je levensweg.

We lazen uit de Bijbel die heel bekende psalm die begint met de woorden: 'De Heer is mijn herder'.

De dichter, David, kijkt terug op zijn levensweg en zegt: 'Hij - dat is God - leidt mij in de rechte sporen'.

De rechte sporen.... Dat is: de juiste weg; de weg die je daar brengt waar je moet wezen.

De rechte sporen. Dat is niet een moderne vierbaans autosnelweg met grote ANWB-borden die je een kilometer vóór de splitsing waarschuwen dat je moet afslaan. Een levensweg is nooit zo'n weg.

De psalm gaat over de wereld van een herder met zijn kudde schapen. Hij dwaalt door de kale steppe, op zoek naar een wei waar voor de schapen wat te grazen valt, op zoek naar een plek waar water is. Hoe kom je daar? Moet je de uitgedroogde bedding van een beek volgen? Leidt dat tot wat je zoekt? Of moet je dat pad volgen dat zich vaag aftekent tussen de rotsen en struiken?

David kijkt achterom, op de levensweg die achter hem ligt en zegt: 'God leidt mij in de rechte sporen'.

Er waren momenten in Davids leven dat hij niet wist hoe hij verder moest. Moest hij naar rechts? Of naar links? Alles leek even uitzichtloos. Hij zag het niet meer zitten. Met de moed der wanhoop ging hij verder.

Maar als hij nu achterom kijkt zegt hij: 'God leidde mij in de rechte sporen'. Op het moment zelf had ik het niet in de gaten. Maar op een stille, verborgen manier heeft God er voor gezorgd dat ik goed terecht ben gekomen.

Zr. Faber, een paar dagen vóór zijn overlijden keek uw man terug op zijn levensweg en zei tegen u: 'Het was goed'.

Hij zei niet: 'God leidde mij in de rechte sporen'.

Misschien heeft hij zoiets wel gedacht. Je wist bij hem nooit precies wat hij diep in zijn hart voelde en dacht. Hij leefde in de wereld van boeken. Daar kon hij met je over praten. Maar het boek van zijn eigen leven ging zelden open.

Wat heeft hij gedacht en gevoeld toen hij zei: 'Het was goed. We hebben het goed gehad'?

We weten het niet. We moeten het ook niet willen weten.

De tekst boven de rouwkaart sprak mij erg aan. Die is open en nuchter.

'Dankbaar voor de jaren van liefde als echtgenoot en kameraad, liefdevolle vader en opa, nemen wij afscheid van hem in vertrouwen op God'.

U neemt afscheid van Johannes Martinus Faber. U neemt afscheid van uw man en vader. En dat doet u in vertrouwen op God. Hoe het precies met zijn eigen vertrouwen op God zat? Hij liet er zich niet over uit.

Maar u neemt van hem afscheid in vertrouwen op God. En God is ons vertrouwen altijd waard. Je komt bij hem nooit bedrogen uit.

Zr. Faber, als u terugkijkt op de 61 jaar dat u getrouwd bent geweest met uw man zegt u samen met David: 'God leidde mij in de rechte sporen'.

De wegen zijn wonderlijk gegaan: In Brussel ontmoeten elkaar een jonge vrouw uit Parijs en een tien jaar oudere man uit Utrecht. Ze worden verliefd. Wonderlijke wegen. U ziet er van af om naar Afrika te gaan. U trekt met uw Johannes mee naar Utrecht. U komt terecht in een volstrekt vreemde wereld, zonder familie, zonder kennissen, waarin mensen een vreemde taal spraken.

Toen u trouwde met uw man vroeg de ambtenaar van de burgerlijke stand na afloop aan u: 'Mevrouw hebt u verstaan wat ik heb gezegd?' U zei toen: 'Ik heb het niet verstaan maar wel begrepen'.

Wonderlijke wegen brachten u en uw man samen.

U en uw man waren twee heel verschillende types. En meer dan zestig jaar bent u samen door het leven gegaan. Ondanks alle verschillen. Dwars door alle verschillen heen.

Eén eigenschap had u beiden gemeen. U was beiden trouw. Zijn 'ja' was 'ja'. Zo was hij.

U was beiden trouw. In grote trouw hebt u jarenlang hem verzorgd. En wat heeft het veel voor hem betekend dat hij tot het einde toe thuis heeft kunnen blijven.

Wonderlijke wegen. Moeilijke wegen. U hebt beiden verdriet gekend. Ziekte van kinderen. Verdriet in het leven van kinderen.

Wonderlijke wegen. Moeilijke wegen. Verdrietige wegen.

Zr. Faber, en toch kunt u zeggen: 'God leidde mij in rechte sporen'. Dat is het diepste woord dat u, terugkijkend op uw levensweg met Johannes Martinus Faber, kunt spreken: 'God leidde mij in rechte sporen'. Dat is de spijker op zijn kop geslagen. Een weg van trouw is een recht spoor.

'Rechte sporen': dat zijn de sporen die God door het leven trekt. God is trouw.

Hij is ons trouw tot het einde. Letterlijk. Toen op Golgotha Jezus stierf, was God ons mensen trouw tot het einde, tot in de dood van zijn zoon.

Trouw: dat zijn Gods sporen.

God leidde u in rechte sporen. Hij zal dat ook nu doen. Als we straks de begraafplaats op gaan. Hij zal dat ook morgen doen. En volgende week. En - als u dat mag beleven - volgend jaar, als het voor veel mensen al weer gewoon is dat u weduwe bent, maar voor u niet!

Hij zal u ook dan in rechte sporen leiden. Samen met uw kinderen.

Jullie hebben veel aan je vader en moeder gehad. En het is geweldig fijn dat zij ook zo veel aan jullie hebben gehad. Jullie weten wat trouw is. Jullie hebben 'rechte sporen' leren waarderen. Ga daar in verder. En doe dat als je kunt, in het geloof van je moeder.

God wil jullie leiden in rechte sporen.

Amen.